

A majomsziget

Harmadnap, miután Szindbád, a teherhordó és a vendégek a legfinomabb eledelokkal jóllaktak, kérve kérték kedves házigazdájukat, hogy mondja el harmadik úti kalandja történetét. Szindbád, a tengerész nem kérette magát soká, hanem szokott kedves modorában így szólt:

– Mennél jobban ment a dolgom, annál erősebb lett bennem a kalandvágy. Újból árut vásároltam és Bazrába mentem, a kikötőbe. Itt egy gyönyörű, új vitorlás hajón helyezkedtem el árummal egyetemben, számos előkelő kereskedő társaságában. Hetekig utazgattunk városról városra, kikötőből kikötőbe, anélkül hogy a legcsekélyebb kellemetlenség ért volna bennünket.

Egy napon heves vihar támadt, és a kapitány kis idő múlva rémült kiáltásban tört ki:

– Ott, ott! – kiáltotta. – A majomsziget! Menekülnünk kell!

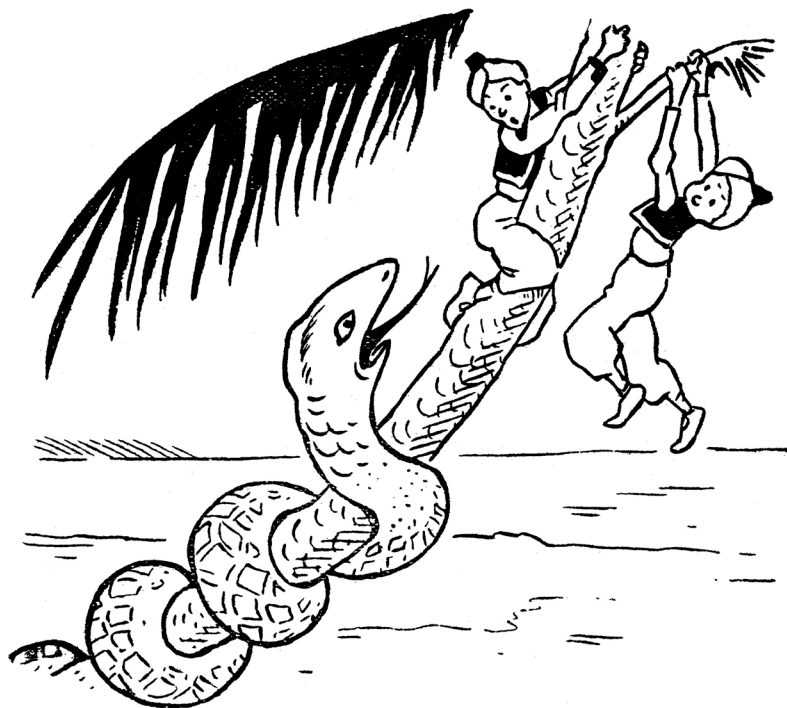
Nyomban horgonyt vettetett a tenger közepén, jó messze a szigettől. Ez azonban sajnos nem használt semmit! A majmok úszva elérték hajónkat, mindig többen és többen özönlöttek a fedélzetre. Végre any-

nyian voltak, hogy már meg sem tudtuk őket számolni. Sárga szemű, fekete pofájú, zsíros hajú szörnyetegek voltak. Hamar át- meg átharapták köteleinket, és hosszú, csontos karjaikkal partra húzták hajónkat. Pillanatok alatt széthordták árunkat és élelmiszereinket, aztán eltűntek. Mi pedig ott maradtunk a szigeten élelem és hajlék nélkül. A majmok ugyanis hallatlan ügyességgel, szinte percek alatt elvontatták hajónkat is valahová. Kereskedőtársaimmal ide-oda bolyongtunk a szigeten, míg egyszerre csak egy remek, ébenfából épült kastély elé értünk. Bekukkantottunk az udvarra, és ámulva láttuk, hogy telis-teli van csontvázakkal. A kastély teljesen néptelen volt. Leültünk az előcsarnokba, mert igen fáradtak voltunk, ekkor hirtelen, mint az égzen-gés, előttünk termett egy óriási fekete alak. Piros szeme volt, fekete képe, kapu nagyságú szája és óriási orrlyukai, amelyeken úgy dőlt ki a levegő, mint egy fújtatón. Roppantul megijedtünk. Az óriás se szó, se beszéd a tenyerére ültetett, akár egy verebet, és azt méricskélte, hogy mennyi a súlyom. Ugyanezt cselekedte társaimmal is, ám amikor a kövér kapitányra került a sor, akkor egyszerűen a földre dobta a szerencsétlent, rálépett a nyakcsigolyájára, és krik-krak, megölte. Aztán a szemünk láttára tüzet élesztett, a kapitányt nyársra húzta, megsütötte és felfalta. Aztán leheveredett és elaludt. Ekkor kilopakodtunk a kastélyból, és megpróbáltunk elszökni vagy eltűnni. Miután ez nem sikerült, visszamentünk a kastélyba, ahol rövidesen megisméltődött az előző napi eset. Miután az óriás egy szegény társunkat felfalta és szokása szerint elaludt, a következő tervet eszeltem ki:

Készítettünk egy hatalmas kompot, a parthoz erősítettük, aztán visszatértünk a kastélyba. Amikor az óriás egy harmadik társunkat felfalta és szokása szerint elaludt, kiizzítottunk két nyársat és kiszúrtuk mindkét szemét. A vak óriás eszeveszett ordítással rohant ide-oda, de nem tudott bennünket megtalálni. Mi pedig lerohantunk a

*Az óriás a tenyerére ültetett, akár egy verebet,
és azt méricskélte, mennyi a súlyom.*

...Rémületünkben felmáztunk egy magas pálmafára...

tengerpartra, és éppen a kompra akartunk szállni, amikor egyszerre csak látjuk a vak szörnyeteget, két hozzá hasonló óriás vállára támaszkodva felénk tántorogni. Mi akkor már a kompon voltunk és lélekszakadva eveztünk. Az óriások azonban hatalmas köveket dobáltak felénk. Kilencen közülünk a kődobások áldozatai lettek, én pedig harmadmagammal megmenekültem. A szél egy szép sziget felé hajtott bennünket, amely kínálkozóan intett felénk, remek gyümölcseivel és